

lenne egy fényes és szépséges üstökösre, hogy felrázza, felvillanyozza és életre keltse azt. Jovánovics úr fiában szép költői tehetségre bukkantam”. Jovánovics megtetszett a Neven szerkesztőségének is, és ez is legjobb munkatársai közé sorolja majd; a Szednicában már 1856-ban „az egyik legjobb új szerb költőnek” nevezik; Jakov Ignyatovics a következő évben így ír róla a Letopiszban: „Verse mindenkor teljes és szép eszmével bír, kifejező képessége pedig valóban szerb és helyénvaló . . . sokra vihethi még”; Jován Andrejevics-Jolesz pedig azt állította, hogy Goethe balladáját „Az isten és a bajadér”-t összehasonlíthatatlanul jobban fordította le mint M-de Staël. Jovánovics a tanulóifjúság között népszerű, mindjárt a népköltészet és Bránkó után következik, és 1858 végén Antonije Hadzsics jelenti Zmájnak, hogy az ifjúság verseskönyvének kiadására készül.”) Úgyszólván egyik napról a másikra közismert és híres lett; dicsősége pedig állandóan növekedni fog. Nagyon hamar átesik a kezdet nehézségein, és 1860-tól olyan verseket ír, melyek bekerülnek a versgyűjteményekbe és melyek nélkül egy versgyűjtemény sem képzelhető el.

(Fordította: Kis-Jovák Magda)

*) Jovánovics után Szt. VI. Katyanszky és Gy. Jaksics versei lettek volna soron. Közben anyagi okok miatt szándékukat nem valósíthatták meg.

PECHÁN JÓZSEF

Vázlat